

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **A. D. Q. M.**, narozený dne x
státní příslušnost x
t. č. Příjímací středisko Praha-Ruzyně, Aviatická 1017/2, 161 01 Praha 6
zastoupený Sdružením pro integraci a migraci, o.p.s.
sídlem Havlíčkovo náměstí 2, 130 00 Praha 3

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 1. 2026 č. j. OAM-1479/LE-LE05-LE05-NV-2025

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný rozhodl, že žalobci se ve smyslu ust. § 73 odst. 3 písm. c) zákona č. 325/1999 Sb. o azylu (dále jen „zákon o azylu“) vstup na území České republiky

nepovoluje. Podle ust. § 73 odst. 4 zákona o azylu je doba, na niž se nepovoluje vstup, stanovena do 28. 1. 2026.

2. Žalobce v žalobě namítal, že žalovaný neprokázal, že by představoval hrozbu pro veřejný pořádek. Dále konstatoval, že Soudní dvůr Evropské unie se k výkladu pojmu „veřejný pořádek“ vyjádřil ve věci C-601/15 PPU, J. N. v. Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie ze dne 15. 2. 2016, přičemž měl za to, že narušení veřejného pořádku nebo národní bezpečnosti může s ohledem na zásadu nezbytnosti odůvodnit zajištění žadatele pouze tehdy, pokud jeho individuální chování představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti nebo bezpečnosti dotčeného členského státu. Poukázal rovněž na usnesení Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) č. j. 3 As 4/2010-15 ze dne 26. 7. 2011 a rozsudky č. j. 1 Azs 21/2013-50 ze dne 5. 2. 2014, č. j. 5 Azs 312/2016-31 ze dne 9. 3. 2017 a č. j. 1 Azs 119/20200-30 ze dne 17. 6. 2020 a rovněž také na rozsudky Krajského soudu v Praze. Podle žalobce jednání žadatele musí představovat konkrétní a individuální ohrožení veřejného pořádku odpovídající závažnosti zásahu do základních práv. Z protokolu vyplynulo, že žalobce se do Španělska přestěhoval za účelem rodinného života se svou družkou, která má pobytové oprávnění a se kterou společně vychovávají dceru. Od narození dcery se aktivně podílí na výchově a péči. Dcera je na žalobci citově i fakticky závislá a dlouhodobě odloučení od otce nezvládá, což dokládá dopis učitelek mateřské školy založený ve správním spise. Ve Španělsku žalobce pracoval jako doručovatel zásilek a rodina je na jeho příjmech finančně závislá. Družka žalobce pracuje jako pouliční prodejce kabelek, její příjem je cca 400 – 500 EUR měsíčně a tudíž není schopna samostatně zajistit ubytování, ani plnohodnotnou péči o dítě. Žalobce se ve Španělsku pokoušel neúspěšně legalizovat pobyt, v důsledku negativního výsledku tohoto řízení a přechodního pobytu bez pobytového oprávnění s ním bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění. Proti rozhodnutí o správním vyhoštění se odvolal a ve věci bylo nařízeno soudní jednání před správním soudem v Gironě dne 28. 1. 2025. S ohledem na rodinné vazby usiloval o návrat do Španělska zákonnou cestou. V rámci pohovoru předložil žádost o přemístění do Španělska s odkazem na nejlepší zájem dítěte. Žalovaný tedy na jedné straně umožnil žalobci využít legální nástroj upravený nařízením Evropského parlamentu a rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 7. 2013, na straně druhé však žalobce za tentýž úmysl sankcionuje nepovolením vstupu. Žalovaný tuto snahu žalobce o legalizaci pobytu a návrat k rodině zákonnou cestou interpretoval jako přítěžující okolnost a důkaz rizika nelegálního opuštění území České republiky. Stejně tak se žalobce nesnažil ve Španělsku mařit výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, ale využil zákonné prostředky ochrany. Pokud je o tvrzené zneužití bezvízového režimu, tak je nezbytné individuálně posoudit motivaci žalobce, který vycestoval do země původu z naléhavých rodinných důvodů a jeho následný návrat nebyl veden snahou o páčání trestné činnosti či narušování veřejného pořádku, ale snahou o zachování rodinného života. Porušení zákazu vstupu bylo motivováno výkonem rodičovských povinností, nikoliv úmyslem obejít právní řád.
3. Dále pak konstatoval, že skutečnost, že nepožádal v minulosti o mezinárodní ochranu sama o sobě nesvědčí o neexistenci azylových důvodů, ani o účelovosti jeho aktuálního postupu. Ve Španělsku se nejprve pokoušel o legalizaci svého pobytu prostřednictvím standardních pobytových institutů, zejména s ohledem na své rodinné vazby. K institutu mezinárodní ochrany přistoupil až tehdy, kdy se standardní cesta stala z důvodu záznamu v SIS a odloučení od rodiny fakticky neprůchodnou. Rovněž ve Španělsku nebylo dosud pravomocně rozhodnuto o správním vyhoštění.

4. Žalobce trval na tom, že žalovaný neprokázal snahu zneužít institut mezinárodní ochrany ani porušovat právní předpisy, a nelze proto bez dalšího dovozovat závěr o jeho osobní nespolehlivosti a nemohlo tak obstát ani tvrzení o tom, že by žalobce s jistotou nerespektoval případná zvláštní opatření podle ust. § 47 zákona o azylu. Žalovaný měl při posuzované možnosti uložení zvláštních opatření zcela opomenout rodinnou situaci žalobce a zejména zohlednění nejlepšího zájmu dítěte. Režim vstupu do přijímacího střediska znemožňuje jakýkoli osobní kontakt s jeho nezletilou dcerou, které jsou dva roky a 10 měsíců. Z bezpečnostních důvodů je v přijímacím středisku zakázán vstup dětem mladším 15 let, napadené rozhodnutí tak vylučuje kontakt žalobce s dcerou a prakticky vylučuje i návštěvu družky, která se o dceru stará. Napadené rozhodnutí tedy fakticky vede k odloučení rodiny, aniž by žalovaný tyto dopady, jakkoliv vyhodnotil.
5. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost námitek a současně s nimi nesouhlasil, neboť neprokazují, že by správní orgán porušil některé ustanovení správního řádu nebo zákona o azylu. Odkázal na vedený správní spis a samotné napadené rozhodnutí. Navrhl, aby soud žalobu v plném rozsahu zamítl.
6. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán /§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., (dále jen „s. ř. s.“)/, při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
7. Soud o věci samé rozhodl bez jednání v souladu s ust. § 73 odst. 7 zákona o azylu, neboť žalobce v zákonem stanovené lhůtě nenavrhl nařízení jednání, žalovaný výslovně souhlasil s rozhodnutím o věci samé bez jednání a soud neshledal nezbytným nařízení jednání o věci samé.
8. Ve správním spise se pro daný případ nalézají tyto podstatné dokumenty: předávací protokol č. j. CPR-42415-7/ČJ-2025-930504 ze dne 31. 12. 2025, údaje k žádosti ze dne 7. 1. 2026, protokol o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 7. 1. 2026, žalobou napadené rozhodnutí č. j. OAM-1479/LE-LE05-LE05-NV-2025 ze dne 7. 1. 2026.
9. Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobce přicestoval do Prahy dne 31. 12. 2025 v 9:30 hod. z Istanbulu. V 10:30 hod. se dostavil na odbavovací pracoviště hraničního přechodu, prokázal svou totožnost náhradním cestovním dokladem Kolumbie, nedisponoval však žádným pobytovým oprávněním a požádal o udělení mezinárodní ochrany. Měl letenku na navazující let z Prahy do Paříže a dále do Kolumbie. Lustrací v dostupných evidencích bylo zjištěno, že žalobce je veden v SIS II (Schengenský informační systém), a to jako osoba, jíž má být odepřen vstup a pobyt na území členských států Evropské unie s platností od 1. 7. 2025 do 29. 12. 2027. Tento záznam do SIS II vložilo Španělsko.
10. Dne 7. 1. 2025 poskytl žalobce údaje k žádosti o mezinárodní ochranu. Popsal svou cestu a prohlásil, že Kolumbii opustil v roce 2011, poté cestoval po různých zemích Jižní Ameriky a v roce 2022 odjel do Španělska, kde zůstal do roku 2025. V roce 2025 se vrátil do Kolumbie kvůli úmrtí svého dědečka a v říjnu odletěl do Istanbulu, kde si vyřídil náhradní cestovní doklad a odletěl přes Prahu do Paříže, odkud chtěl pokračovat do Španělska, kde má družku a dceru. Vysvětlil, že měl letenku přes Prahu a Paříž do Kolumbie, jelikož by mu bez víza neprodali jen letenku do Paříže. Dodal, že se chce dostat do Španělska za svou družkou, a proto požádal o azyl. Za důvod své žádosti označil ohrožení života ze strany polovojenské skupiny, která zabila jeho otce, též člena této skupiny. Rovněž v Kolumbii již 13 let nežije.

11. Žalovaný následně rozhodnutím ze dne 7. 1. 2026 č. j. OAM-1479/LE-LE05-LE05-NV-2025, rozhodl o nepovolení vstupu žalobce na území České republiky podle ust. § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu a podle ust. § 73 odst. 4 téhož zákona stanovil dobu, na niž se nepovoluje žalobci vstup na území České republiky do 28. 1. 2026.
12. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
13. Podle ust. § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu *ministerstvo rozhodne do 5 pracovních dnů ode dne podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v případě nutnosti o nepovolení vstupu na území žadateli o udělení mezinárodní ochrany, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže je důvodné se domnívat, že by mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek.*
14. Dle § 74 odst. 1 zákona o azylu *ministerstvo umožní bez rozhodnutí, neukládá-li zvláštní opatření, vstup na území cizinci, který podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v tranzitním prostoru mezinárodního letiště, a zajistí jeho dopravu do azylového zařízení na území, jde-li o zranitelnou osobu, s výjimkou osoby se zdravotním postižením, které nebrání jejímu umístění v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců.*
15. Podle ust. § 74 odst. 4 zákona o azylu *ministerstvo v rozhodnutí o nepovolení vstupu na území stanoví dobu, po kterou nemůže žadatel o udělení mezinárodní ochrany na území vstoupit; tuto dobu lze prodloužit, a to i opakovaně. Doba pobytu žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku na mezinárodním letišti nesmí být delší než 180 dnů ode dne podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany.*
16. Podle § 47 odst. 1 zákona o azylu *zvláštním opatřením se rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.*
17. Podle § 47 odst. 2 zákona o azylu *ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.*
18. Z judikatury, na kterou poukazuje i žalobce, vyplývá, že skutečným, aktuálním a závažným ohrožením některého ze základních zájmů společnosti (včetně veřejného pořádku) není fakt samotného nelegálního vstupu či nelegálního pobytu na území České republiky (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, č. 2420/2011 Sb. NSS, či rozsudky NSS ze dne 9. 3. 2017, č. j. 5 Azs 312/2016-31, a ze dne 17. 6. 2020, č. j. 1 Azs 119/2020-30). Jak NSS uvedl např. v rozsudku ze dne 28. 11. 2013, č. j. 5 Azs 15/2013-73: „Jestliže žalovaný a městský soud ve svých rozhodnutích dospěli k závěru, že již samotná skutečnost, že stěžovatelka nedisponovala pobytovým oprávněním, byla dostačující pro to, aby jí nebyl povolen vstup na území České republiky, nelze se proto s jejich názorem ztotožnit. I když se v případě odepření vstupu na území nejedná o zajištění v nejužším slova smyslu, je při výkladu ustanovení § 73 odst. 4 písm. c) zákona o azylu [v relevantním znění § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu – pozn. soudu] třeba zohlednit, že není-li žadateli o mezinárodní ochranu vstup na území povolen, je tento (s výjimkou možnosti vycestování do třetí země) nucen setrvat po dobu azylového řízení v přijímacím středisku, čímž fakticky dochází k omezení jeho svobody pohybu (viz obdobně důvodová zpráva k zákonu o azylu). Žalovaný i městský soud zcela pominuli, že v případech žadatelů o azyl se v zásadě na rozdíl od běžných imigrantů jedná o situace, kdy s ohledem na případný strach z pronásledování v zemi jejich původu, tyto osoby objektivně ani nemusí mít možnost zajistit si předem potřebné doklady pro vstup do země, v níž zamýšlí požádat o mezinárodní ochranu. Nepovolení vstupu na území České

republiky pouze na základě skutečnosti, že žadatel o azyl nepředloží vstupní vízum, by tak nebylo ničím jiným než generálním prevenčním opatřením trestajícím samotné podávání žádosti o mezinárodní ochranu.“

19. V případě žalobce je mezi účastníky řízení nesporné, že žalobce se pokusil vstoupit na území České republiky bez oprávnění ke vstupu a pobytu na území a že na území vstoupil v rozporu se zákazem vstupu a pobytu, který mu byl uložen ve Španělsku za nelegální pobyt. Žalobce v žalobě sporoval, že řízení o jeho správním vyhoštění vedené ve Španělsku nebylo skončeno, neboť podal odvolání a ve věci bylo nařízeno soudní jednání před správním soudem v Gironě dne 28. 1. 2025 (ze spisu vyplynulo, že jednání bylo nařízeno na den 28. 1. 2026 - pozn. soudu).
20. V této souvislosti soud odkazuje na závěry rozsudku Krajského soudu v Praze č. j. 45 A 16/2024-33 ze dne 30. 12. 2024, kde uvedl: „S žalobcem lze souhlasit potud, že pojem „nebezpečí pro veřejný pořádek“ pro účely § 73 odst. 3 písm. c) zákona o azylu je třeba vykládat tak, že cizinec musí představovat „skutečné, aktuální a dostatečně závažné nebezpečí pro veřejný pořádek“ (viz např. zmíněný rozsudek č. j. 5 Azs 73/2023-28, bod 31, nebo rozsudek ze dne 26. 7. 2023, č. j. 1 Azs 78/2023-35, bod 27, či rozsudek velkého senátu Soudního dvora ze dne 15. 2. 2016, J. N., C-601/15, bod 67). Je možné dát žalobci za pravdu též v tom, že takovým nebezpečím není fakt samotného nelegálního vstupu na území (viz např. č. j. 1 Azs 78/2023-35, bod 28).“
21. Vzhledem k uvedeným skutečnostem dospěl žalovaný k závěru, že v případě žalobce existuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné nebezpečí pro veřejný pořádek, neboť žalobce veřejný pořádek porušoval jak v minulosti, tak i nyní, kdy se pokusil o nelegální vstup na území. Ve Španělsku dle vlastní výpovědi pobýval tři roky nelegálně a pracoval jako doručovatel zásilek, tudíž nejen nelegálně na území pobýval, ale rovněž vykonával nelegální práci. K cestě zpět do Španělska zneužil bezvízového režimu, kdy si obstaral letenku na pokračující let z Prahy přes Paříž s cílem v Kolumbii, avšak nikdy neměl v úmyslu cestovat až do destinace, ale naopak chtěl cestovat do Španělska. O tom, že se tedy žalobce již v minulosti dopustil porušování veřejného pořádku, nemá soud žádné pochybnosti, toto nebezpečí hrozí rovněž do budoucna, neboť žalobce zjevně vyjádřil svou snahu využít všech i nelegálních prostředků k vycestování do Španělska.
22. Co se týká nelegálního vstupu na území lze přisvědčit žalobci v tom, že samotný nelegální vstup nepředstavuje dostatečně intenzivní důvod pro zajištění, resp. nemůže být sám o sobě důvodem pro nepovolení vstupu, neboť nejde o „skutečné, aktuální a dostatečně závažné nebezpečí pro veřejný pořádek“, nicméně žalovaný vedle toho poukázal na další významné skutečnosti, a sice zejména na příjezd v rozporu se zákazem vstupu a pobytu a rovněž snahu zneužít bezvízový režim určený pro tranzitní cestující. Soud má ve shodě s žalovaným za to, že žalobce podal svou azylovou žádost zejména proto, aby obešel zákaz vstupu na území. Pokud by jeho jednání bylo skutečně vedeno pouhou snahou najít bezpečí mimo stát, kde byl pronásledován, tak by žalobce vyhledal ochranu již ve Španělsku, Turecku či Argentíně, kde si vyřídil náhradní cestovní doklad. Soud musí konstatovat, že je zjevné, že žalobce směřoval do Španělska, kde měl v úmyslu pobývat s partnerkou a dcerou a obejít tak jemu udělený zákaz vstupu. Žalobce mohl požádat o víza za účelem účasti na soudním jednání ve své věci, to však neučinil, namísto toho se opět uchýlil k nelegálnímu řešení své situace. V souhrnu je tak z jednání žalobce zjevné, že tento by mohl v případě vstupu na území představovat nebezpečí pro veřejný pořádek, jelikož nerespektuje právní předpisy a již v minulosti dlouhodobě nelegálně pobýval na území schengenského prostoru.

23. Pokud jde o faktické důsledky odepření vstupu na území, je situace srovnatelná se zajištěním osoby, neboť taková osoba je omezena ve svobodném pohybu, jedná se tedy o citelný zásah do základního práva jednotlivce na nedotknutelnost jeho osoby a na osobní svobodu, který je přípustný jen za podmínek stanovených zákonem a souladných s ústavním pořádkem (blíže viz např. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010 - 150, a dále rozsudek téhož soudu ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 5/2010 - 74, či nález Ústavního soudu ze dne 12. 5. 2009, sp. zn. Pl. ÚS 10/08).
24. Ze správního spisu vyplynulo, že žalobce se proti rozhodnutí o správním vyhoštění odvolal a ve věci je nařízeno jednání, avšak uložené správní vyhoštění nebylo jediným důvodem, pro který žalovaný přistoupil k tomu, že žalobci nepovolil vstup na území. Vkládající členský stát podle čl. 24 odst. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1861 ze dne 28. listopadu 2018 o zřízení, provozu a využívání Schengenského informačního systému (SIS) v oblasti hraničních kontrol, o změně Úmluvy k provedení Schengenské dohody a o změně a zrušení nařízení (ES) č. 1987/2006 *zajistí, aby záznam nabyl účinku v SIS, jakmile dotčený státní příslušník třetí země opustí území členských států, nebo co nejdříve poté, co ukládající členský stát obdrží jasné informace o tom, že státní příslušník třetí země opustil území členských států, a to s cílem předejít jeho opětovnému vstupu*. Španělsko tedy po vycestování žalobce řádně vyznačilo žalobci daný záznam do SIS II a žalobce byl na jeho základě zadržen na Letišti Václava Havla v Praze. Pokud by bylo rozhodnutí odvolacím soudem zrušeno, nemusí tato skutečnost nutně vést k tomu, že by byl žalobci povolen vstup na území, neboť jsou v jeho případě dány i další skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být nebezpečím pro veřejný pořádek.
25. Žalobce usiloval o návrat do Španělska formou tzv. Dublinského transferu podle nařízení Evropského parlamentu a rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 7. 2013, tato skutečnost mu však nebyla kladena k tíži, jak se snaží naznačit v žalobě. K tíži byla žalobci přičtena jeho snaha se do Španělska přesunout nelegálně při současném zneužití bezvízového styku a navzdory uloženému správnímu vyhoštění. V rámci řízení podle uvedeného nařízení by byl žalobce přesunut s vědomím obou dotčených států, pod jejich přímým dohledem a bylo tak možné předejít jeho dalšímu volnému nelegálnímu pobytu po území schengenského prostoru, tento způsob je tedy zjevně preferovanou variantou řešení nastalé situace, jak ze strany správních orgánů, tak ze strany žalobce.
26. Finanční závislost rodiny na příjmech žalobce byla pouze tvrzena s ohledem na to, že žalobce nebyl v poslední době oprávněn pracovat a rovněž se dlouhodobě nezdržoval ve Španělsku, kdy nejméně od 22. 10. 2025 pobýval v Kolumbii. Pokud by tedy žalobce na území Španělska pracoval, aby mohl živit rodinu, opět by vykonával nelegální práci, což pouze potvrzuje závěr správního orgánu, že nerespektuje právní předpisy a mohl by být nebezpečím pro veřejný pořádek.
27. Podmínkou rozhodnutí o nepovolení vstupu podle § 73 odst. 3 zákona o azylu je nemožnost účinně uplatnit zvláštní opatření podle § 47 téhož zákona. Povinnost přednostně zvážit možnost uložení zvláštního opatření je mimo jiné reakcí zákonodárce na požadavky směrnice 2013/33/EU; podle čl. 8 odst. 2 této směrnice totiž členské státy mohou zajistit (resp. nepovolit vstup na území) žadatele o azyl pouze v případě nutnosti a je-li uložení zvláštního opatření dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Mezi zvláštní opatření, jejichž uplatnění je třeba zvážit před vydáním rozhodnutí o nepovolení vstupu podle citovaného ustanovení, patří povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v pobytovém středisku určeném žalovaným nebo povinnost osobně se hlásit žalovanému ve stanovené době.

28. Zvláštní opatření lze považovat za účinná, pokud jimi lze dosáhnout výše uvedeného účelu mírnějšími prostředky - bez fyzického zajištění žadatele. Žalovaný má tedy povinnost nezajistit žadatele o mezinárodní ochranu, pokud lze téhož účelu dosáhnout mírnějšími prostředky.
29. Ke zvažování zvláštních opatření jako alternativy k nepovolení vstupu na území podle § 73 odst. 3 zákona o azylu je namístě důsledně zohlednit důvod nepovolení vstupu a pobytovou historii žadatele. Vždy je přitom třeba zvážit osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s řízením o nepovolení vstupu, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených Českou republikou nebo jinými státy Evropské unie, včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince (viz k tomu usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016-38). Z citovaného usnesení dále vyplývá, že volba některého ze zvláštních opatření namísto nepovolení vstupu cizince je vázána na předpoklad, že cizinec bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že neexistuje důvodná obava, že se bude vyhýbat součinnosti v řízení o správním vyhoštění nebo případnému výkonu správního vyhoštění. Jinými slovy, je třeba zvážit, zda by uložením pouze zvláštního opatření nebyl zmařen cíl nepovolení vstupu na území.
30. Uložení povinnosti zdržovat se v pobytovém středisku umožňuje žadateli opustit pobytové středisko na dobu kratší než 24 hodin. Opuštění pobytového střediska na dobu delší než 24 hodin je pak možné na základě povolení žalovaného (srov. § 82 odst. 4 zákona o azylu). V případě uložení této povinnosti nelze vyloučit, že by se žadatel o mezinárodní ochranu po odchodu z pobytového střediska již nevrátil a nelegálně setrval na území České republiky, popřípadě jiných členských států Evropské unie. K témuž důsledku by mohlo vést uložení povinnosti pouze hlásit se žalovanému (srov. např. rozsudek NSS ze dne 26. 3. 2020, čj. 6 Azs 22/2020-19).
31. Soud ve shodě se žalovaným považuje za relevantní především předchozí konkrétní jednání žalobce (především vědomý pokus o vstup na území bez příslušného povolení, příjezd do České republiky v rozporu se zákazem vstupu, předchozí jednání, kdy nerespektoval pobytové předpisy ve Španělsku). Obavy z nespolupráce a neplnění zvláštních opatření žalobce nerozptýlil žádnými konkrétními argumenty. Přes stručné odůvodnění závěru o neúčinnosti uložení zvláštních opatření žalovaný hodnotil konkrétní individuální okolnosti týkající se žalobce, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností. V projednávané věci nevyšly najevo další okolnosti, které by naopak svědčily v prospěch účinnosti zvláštních opatření, které by měl žalovaný zvážit, ale neučinil tak. Posouzení této otázky žalovaným považuje soud proto vzhledem ke skutkovým okolnostem za dostatečné.
32. Žalovaný se v odůvodnění svého rozhodnutí zabýval veškerými pro věc podstatnými skutečnostmi, jak vyplývaly ze spisu v době vydání napadeného rozhodnutí. Soud dospěl ve shodě s žalovaným k závěru, že popsané skutkové okolnosti významně oslabují důvěru v žalobce a zakládají pochybnosti o tom, že bude schopen a ochoten plnit povinnosti, které by mu plynuly ze zvláštních opatření.
33. K výhradám ohledně nemožnosti návštěv nezletilé dcery žalobce v prostředí v Příjímacího střediska Praha – Ruzyně je třeba uvést, že je zjevné, že nejlepším zájmem dítěte je pobyt s oběma rodiči. V posuzovaném případě to pak byl ale žalobce, kdo zapříčinil nastalou situaci, neboť vstoupil na území schengenského prostoru bez víza a s uloženým zákazem vstupu, přestože si toho byl vědom. Minimálně po dobu žalobcova pobytu v Kolumbii již byla rodina oddělena a musela komunikovat jiným způsobem, tak jako tomu může být v současné době po krátkou

dobu žalobcova pobytu v Příjímacím středisku Praha – Ruzyně. Žalobce může komunikovat se svou partnerkou a dcerou prostřednictvím telefonu či jiných technologií, ke kterým má v rámci režimu přístup, přičemž partnerce žalobce je umožněna i návštěva přímo ve středisku, kdy dceru může krátkodobě umístit ve službě zajišťující hlídání dětí. Dočasné a krátkodobé odloučení žalobce od jeho dcery je pak nezbytné považovat za přirozený dopad předchozího jednání žalobce na členy jeho rodiny, jelikož v dané situaci jasně převažuje veřejný zájem na tom, aby se na území České republiky pohybovaly osoby, které nejsou nebezpečím pro veřejný pořádek nad zásahem do rodinného a soukromého života žalobce, jeho partnerky a dcery.

34. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je pak zřejmé, že žalobce nebyl shledán osobou vyloučenou z aplikace § 73 odst. 3 zákona o azylu, neboť v jeho případě na základě zjištěných skutečností nebylo možné konstatovat, že by byl zranitelnou osobou ve smyslu § 2 odst. 1 písm. i) zákona o azylu. Žalobce je zcela zdravý, nemá žádná zdravotní omezení ani zvláštní potřeby a ani z výpovědi žalobce nevyplynuly okolnosti svědčící o jeho případné zranitelnosti. Městský soud má tedy za to, že žalovaný při svém rozhodování hodnotil schopnost pobytu žalobce v Příjímacím středisku Praha – Ruzyně při současném posouzení účinnosti uložení zvláštních opatření.
35. Na základě všech těchto okolností soud přisvědčuje žalovanému, že o nepovolení vstupu žalobce na území České republiky bylo rozhodnuto na základě objektivních okolností spočívajících v předchozím jednání žalobce, přičemž tyto individuální okolnosti v dané věci plně odpovídají judikатурním požadavkům na výjimečnost institutu nepovolení vstupu namísto uložení mírnějších opatření.
36. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s.
37. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 27. ledna 2026

JUDr. Marcela Rousková
samosoudkyně